

Moje prawa w trakcie rozprawy sądowej

A) Gdzie odbędzie się rozprawa?

Jeżeli sprawa karna dotyczy przestępstwa lub przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 5, rozprawa odbywa się przed sądem rejonowym (*Επαρχιακά Δικαστήρια*) (orzekającym w składzie jednoosobowym). Warto zaznaczyć, że w przypadku uzyskania pisemnej zgody Prokuratora Generalnego (*Γενικός Εισαγγελέας*) sąd rejonowy może rozpoznać sprawę dotyczącą przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności na okres dłuższy niż 5 lat.

Jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności na okres dłuższy niż 5 lat, sprawę rozpoznaje sąd *assize* (*Κακουργιοδικεία*) (orzekający w składzie trzyosobowym).

B) Czy zarzuty mogą ulec zmianie? Jeżeli tak, jakie prawa do informacji przysługują mi w tym zakresie?

Zarzuty mogą ulec zmianie na początku rozprawy lub w jej toku. W art. 83, 84 i 85 kodeksu postępowania karnego, rozdział 155 Zbioru Praw Cypru, ustanowiono procedurę zmiany zarzutów oraz określono prawa oskarżonego.

83.-1. Jeżeli na dowolnym etapie postępowania sąd uzna na podstawie zgromadzonych dowodów, że akt oskarżenia zawiera określone braki materialne albo formalne, może wydać postanowienie zmieniające akt oskarżenia przez wprowadzenie zmian w tym akcie albo przez jego zastąpienie bądź dodanie do niego nowych zarzutów, w zależności od tego, którą z tych metod sąd uzna za najodpowiedniejszą do zagwarantowania, aby zarzuty należycie odzwierciedlały okoliczności faktyczne sprawy.

2. W przypadku wprowadzenia tego rodzaju zmian w akcie oskarżenia na akcie zamieszcza się adnotację dotyczącą postanowienia zmieniającego akt i obydwa te pisma wykorzystuje się następnie do celów związanych z wszelkimi powiązаныmi postępowaniami, tak jakby akt oskarżenia wniesiono w zmienionej formie.

84.-1. W przypadku wprowadzenia zmian w akcie oskarżenia zgodnie z przepisami art. 83 sąd niezwłocznie wzywa oskarżonego do przedstawienia swojej linii obrony przed sądem oraz do wskazania, czy jest gotów stanąć przed sądem na podstawie zmienionego aktu oskarżenia.

2. Jeżeli oskarżony oświadczy, że nie jest gotów, sąd bada przedstawione powody i – jeżeli uzna, że niezwłoczne kontynuowanie postępowania prawdopodobnie nie zaszkodzi oskarżonemu w obronie lub prokuratorowi w prowadzeniu sprawy – może kontynuować rozprawę, tak jakby zmieniony akt oskarżenia był pierwotnym aktem oskarżenia.

3. Jeżeli sąd uzna, że charakter zmian wprowadzonych w zmienionym akcie oskarżenia sprawia, że niezwłoczne kontynuowanie rozprawy może wyrzucić niekorzystny wpływ na oskarżonego lub prokuratora, może zarządzić nową rozprawę albo odroczyć rozprawę na okres, który uzna za stosowny.

4. Jeżeli sąd wprowadzi zmiany w akcie oskarżenia po rozpoczęciu rozprawy, zeznania, które zostały już złożone w toku tego postępowania, mogą zostać wykorzystane bez konieczności przeprowadzenia nowego przesłuchania, ale strony mają prawo do ponownego powołania lub wezwania każdego świadka, który mógł już złożyć zeznania, oraz do przesłuchania zarówno świadka obrony, jak i świadka oskarżenia na okoliczność wprowadzonych zmian.

85.-1. Jeżeli można udowodnić tylko część zarzutów przedstawionych w akcie oskarżenia wniesionym do sądu rejonowego lub sądu *assize* i ta ustalona część stanowi przestępstwo, oskarżony może zostać skazany za

przestępstwo, którego popełnienie zostało ustalone, bez konieczności zmiany aktu oskarżenia.

2. Oskarżony o popełnienie przestępstwa może zostać skazany za próbę popełnienia tego przestępstwa bez konieczności zmiany aktu oskarżenia.

3. Jeżeli ustalono, że dana osoba dopuściła się jakiegokolwiek czynu z zamiarem popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, i jeżeli popełnienie tego czynu z takim zamiarem stanowi przestępstwo, osoba ta może zostać skazana za popełnienie tego przestępstwa bez konieczności zmiany aktu oskarżenia, o ile nie została jeszcze o to przestępstwo oskarżona.

4. Jeżeli po zakończeniu rozprawy sąd uzna, że na podstawie zeznań można stwierdzić, że oskarżony popełnił przestępstwo lub przestępstwa, których nie ujęto w akcie oskarżenia i za które oskarżony nie może zostać skazany bez uprzedniej zmiany aktu oskarżenia, oraz że w przypadku skazania oskarżonego za te przestępstwa oskarżony nie podlegałby karze surowszej niż kara, której podlegałby w przypadku skazania go na podstawie aktualnego aktu oskarżenia, a zatem sytuacja ta nie wpłynęłaby niekorzystnie na obronę oskarżonego, sąd może zarządzić dopisanie zarzutu lub zarzutów dotyczących takiego przestępstwa (takich przestępstw) do aktu oskarżenia i orzec w taki sposób, jak gdyby taki zarzut lub takie zarzuty były częścią pierwotnego aktu oskarżenia.

C) Jakie mam prawa w trakcie rozprawy?

(i) Czy muszę stawić się w sądzie? Kiedy moja nieobecność na rozprawie zostanie uznana za usprawiedliwioną?

Prawo oskarżonego do bycia obecnym na rozprawie jest zagwarantowane na mocy art. 12 i 30 konstytucji Cypru oraz art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka. Oskarżony ma ponadto obowiązek być obecnym na rozprawie, chyba że jego nieobecność jest usprawiedliwiona wystąpieniem wyjątkowych okoliczności wskazanych w art. 45 ust. 1 i art. 63 ust. 3 kodeksu postępowania karnego, rozdział 155 Zbioru Praw Cypru.

Art. 45 ust. 1

Przyjmuje się, że sekretarz (*Πρωτοκολλητής*) wyznaczony przez sędziego lub – w przypadku określonych kategorii przestępstw – przez prezesa sądu rejonowego (*Επαρχιακού Δικαστηρίου*) na mocy postanowienia ogólnego może zawrzeć w wezwaniu specjalną klauzulę zwalniającą oskarżonego z obowiązku osobistego stawiennictwa przed sądem oraz

a) zezwolić oskarżonemu na stawienie się i udzielenie odpowiedzi na zarzuty w obecności obrońcy, w którym to przypadku oskarżony może stawić się i udzielić odpowiedzi w opisany poniżej sposób.

Przyjmuje się, że w przypadku gdy oskarżonemu postanowiono zarzuty wyłącznie w charakterze członka kadry kierowniczej lub sekretarza spółki i nie zarzuca mu się popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa osobiście, nie ma on obowiązku osobistego stawiennictwa przed sądem ani w celu udzielenia odpowiedzi na zarzuty, ani na żadnym innym etapie postępowania, z wyjątkiem rozprawy, ale ma prawo być reprezentowany przez adwokata;

b) umożliwić oskarżonemu, który zamierza przyznać się do winy, przesłanie do sądu należycie poświadczonego oświadczenia o przyznaniu się do winy opatrzonego pieczęcią sekretarza, sierżanta (*Λοχία*), funkcjonariusza policji lub starszego rangą funkcjonariusza policji zgodnie z ustawą o policji, pieczęcią urzędnika poświadczającego zgodnie z ustawą o urzędnikach poświadczających lub pieczęcią adwokata zgodnie z ustawą o adwokaturze, który korzysta w tym celu z osobistej pieczęci zawierającej jego pełne imię i nazwisko oraz adres, lub pieczęcią lidera społeczności (*κοινοτάρχη*) wraz z wezwaniem do stawienia się przed sądem, którego dotyczy oświadczenie – w takim przypadku złożone oświadczenie uznaje się za przyznanie do winy do celów toczącego się postępowania.

63.-1. Oskarżony ma prawo być obecnym na sali rozpraw przez całą rozprawę, o ile jego zachowanie jest odpowiednie.

2. Jeżeli oskarżony nie będzie zachowywał się w odpowiedni sposób, sąd może – wedle własnego uznania – nakazać wyprowadzenie go z sali rozpraw i odprowadzenie do aresztu; sąd może następnie kontynuować rozprawę pod nieobecność oskarżonego, podejmując

takie kroki, jakie uzna za stosowne, aby poinformować go o postępowaniu i umożliwić mu w ten sposób przygotowanie obrony.

3. Sąd może, jeżeli uzna to za stosowne, pozwolić oskarżonemu na nieobecność na sali rozpraw przez całą rozprawę lub przez jej część, na warunkach, które uzna za odpowiednie.

Zgodnie z orzecznictwem cypryjskim rozprawę można przeprowadzić pod nieobecność oskarżonych, w przypadku gdy leży to w interesie wymiaru sprawiedliwości.

(ii) Jakie mam prawa w zakresie dostępu do usług tłumacza ustnego i do tłumaczeń pisemnych?

Prawo dostępu do usług tłumacza ustnego zagwarantowano zarówno w konstytucji Cypru, jak i w ustawie z 2014 r. o prawie do tłumaczenia ustnego i pisemnego w postępowaniu karnym (ustawa nr 18(I)/2014). Ponadto prawo dostępu do usług tłumacza ustnego przysługuje oskarżonemu zgodnie z art. 65 kodeksu postępowania karnego, rozdział 155 Zbioru Praw Cypru.

Art. 12 ust. 5 lit. a) i e) konstytucji Cypru stanowi, co następuje:

Każdy oskarżony o popełnienie przestępstwa ma co najmniej prawo do:

a) niezwłocznego otrzymania szczegółowych informacji w języku dla niego zrozumiałym o istocie i przyczynie skierowanego przeciw niemu oskarżenia,

e) korzystania z bezpłatnej pomocy tłumacza, jeśli nie rozumie języka używanego w sądzie lub nie mówi w tym języku.

Art. 30 ust. 3 konstytucji Cypru stanowi, że każdy oskarżony ma prawo do korzystania z bezpłatnej pomocy tłumacza, jeżeli nie rozumie języka używanego w sądzie lub nie mówi w tym języku.

W ustawie z 2014 r. o prawie dostępu do usług tłumacza w toku postępowania karnego (ustawa nr 18(I)2014) ustanowiono:

Prawo dostępu do usług tłumacza ustnego

4.-1. Właściwy organ niezwłocznie zapewnia podejrzanemu lub oskarżonemu, który nie włada językiem, w którym prowadzone jest postępowanie karne, lub który nie rozumie tego języka, możliwość korzystania z usług tłumacza ustnego w toku postępowania przed organami dochodzeniowymi/śledczymi lub przed organami sądowymi, w tym również w trakcie przesłuchania przez policję, w trakcie wszystkich przesłuchań sądowych i w trakcie wszelkich koniecznych przesłuchań przeprowadzanych pomiędzy rozprawami.

2. Organ wymiaru sprawiedliwości odpowiedzialny za wykonanie europejskiego nakazu aresztowania zgodnie z art. 11 ustawy o europejskim nakazie aresztowania i procedurach ekstradycji osób, których dotyczy wnioski, między państwami członkowskimi Unii Europejskiej niezwłocznie zapewnia każdej osobie, której dotyczy wnioski i która nie włada językiem, w którym prowadzone jest stosowne postępowanie, lub która nie rozumie tego języka, możliwość skorzystania z usług tłumacza ustnego.

3. Jeżeli jest to konieczne do zapewnienia rzetelnego procesu sądowego, właściwy organ zapewnia usługi tłumaczeń ustnych w celu zapewnienia podejrzanemu, oskarżonemu lub osobie, której dotyczy wnioski, możliwości komunikowania się z ich adwokatem, jeżeli taka komunikacja jest bezpośrednio związana z przesłuchaniem przez policję lub przed sądem, z wykonaniem europejskiego nakazu aresztowania lub z wniesieniem środka zaskarżenia bądź innych wniosków procesowych, uwzględniając wnioski o zwolnienie za kaucją.

4. Zgodnie z przepisami niniejszego artykułu usługi tłumaczeń ustnych:

a) są świadczone w języku ojczystym podejrzanego, oskarżonego lub osoby, której dotyczy wnioski, lub w dowolnym innym języku, którym te osoby władają lub który rozumieją, oraz

b) obejmują, w stosownych przypadkach, dodatkowe wsparcie, takie jak posługiwanie się językiem migowym, aby

zaspokoić potrzeby podejrzanych, oskarżonych lub osób, których dotyczą wnioski, z upośledzeniem mowy lub słuchu.

5. Właściwy organ ustala w dowolny sposób, który uzna za odpowiedni, czy podejrzany, oskarżony lub osoba, której dotyczy wniosek, włada językiem, w którym prowadzone jest postępowanie karne lub postępowanie w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania, i czy rozumie ten język, a także czy potrzebuje pomocy tłumacza ustnego.

6. Jakość usług tłumaczeń ustnych, o których mowa w niniejszym artykule, musi być odpowiednia do zapewnienia rzetelnego procesu sądowego, w szczególności przez zapewnienie podejrzanemu, oskarżonemu lub osobie, której dotyczy wniosek, możliwości zrozumienia stawianych im zarzutów, tak aby mogli wykonać przysługujące im prawo do obrony. W tym celu właściwy organ zwraca szczególną uwagę na specyficzny charakter komunikacji prowadzonej za pośrednictwem tłumacza ustnego.

7. W stosownych przypadkach właściwy organ może zapewnić możliwość świadczenia usług tłumaczeń ustnych za pośrednictwem technologii komunikacyjnych takich jak wideokonferencje i połączenia telefoniczne lub internetowe, chyba że fizyczna obecność tłumacza ustnego jest niezbędna do zapewnienia rzetelnego procesu sądowego.

8. Aby usprawnić wdrażanie przepisów ust. 5, dopuszcza się możliwość przyjęcia przepisów wykonawczych określających procedurę lub mechanizm weryfikacji, czy podejrzany, oskarżony lub osoba, której dotyczy wniosek, włada językiem, w którym prowadzone jest postępowanie karne lub postępowanie w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania, i rozumie ten język.

Prawo dostępu do usług tłumacza pisemnego

5.-1. Aby zapewnić podejrzanemu lub oskarżonemu możliwość wykonania przysługującego im prawa do obrony oraz aby zagwarantować rzetelny proces sądowy, właściwy organ w rozsądnym terminie przekazuje podejrzanemu lub oskarżonemu, którzy nie rozumieją języka, w którym prowadzone jest toczące się przeciwko nim postępowanie karne, tłumaczenia pisemne wszystkich kluczowych dokumentów.

2. Do celów niniejszej ustawy pojęcie „kluczowe dokumenty” obejmuje:

a) niezależnie od sytuacji nakaz zatrzymania lub nakaz tymczasowego aresztowania, akt oskarżenia oraz wszelkie orzeczenia i nakazy sądu istotne w kontekście toczącego się postępowania oraz

b) dowolny inny dokument uznany za kluczowy przez właściwy organ z urzędu albo na uzasadniony wniosek podejrzanego lub oskarżonego bądź adwokata podejrzanego lub oskarżonego.

3. Właściwe organy nie mają obowiązku zapewnić tłumaczenia wyciągów z kluczowych dokumentów, które nie przyczyniają się do lepszego zrozumienia przez podejrzanego lub oskarżonego stawianych im zarzutów.

4. Aby zapewnić rzetelny proces sądowy, w postępowaniu w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania właściwy organ w rozsądnym terminie przekazuje osobie, której dotyczy wniosek i która nie rozumie języka, w którym sporządzono europejski nakaz aresztowania lub na który został on przetłumaczony przez wydające państwo członkowskie, pisemne tłumaczenie tego dokumentu.

5. Niezależnie od przepisów ust. 1, 2 i 4 właściwy organ może zapewnić oskarżonemu, podejrzanemu lub osobie, której dotyczy wniosek, tłumaczenie ustne lub streszczenie treści kluczowych dokumentów w formie ustnej zamiast ich tłumaczenia pisemnego, o ile takie tłumaczenie ustne lub streszczenie w formie ustnej pozostanie bez uszczerbku dla rzetelności procesu sądowego.

6. Podejrzany, oskarżony lub osoba, której dotyczy wniosek, są uprawnieni do zrzeczenia się prawa do otrzymania tłumaczenia pisemnego, tłumaczenia ustnego lub streszczenia w formie ustnej, o których mowa w niniejszym artykule, jeżeli właściwy organ otrzyma wystarczające dowody świadczące o tym, że:

a) dana osoba skonsultowała się wcześniej z adwokatem w tej kwestii lub jest w pełni świadoma konsekwencji zrzeczenia się tego prawa oraz

b) dana osoba zrzekła się tego prawa zgodnie z prawem i w sposób dobrowolny.

7. Tłumaczenia pisemne lub ustne lub streszczenia w formie ustnej, o których mowa w niniejszym artykule, sporządza się w języku ojczystym podejrzanego, oskarżonego lub osoby, której dotyczy wnioski, lub w dowolnym innym języku, którym te osoby władają lub który rozumieją.

8. Jakość tłumaczeń pisemnych, tłumaczeń ustnych lub streszczeń w formie ustnej, o których mowa w niniejszym artykule, musi być odpowiednia do zapewnienia rzetelnego procesu sądowego, w szczególności przez zapewnienie podejrzanemu, oskarżonemu lub osobie, której dotyczy wnioski, możliwości zrozumienia stawianych im zarzutów i wykonania przysługującego im prawa do obrony.

Art. 65 ust. 1 kodeksu postępowania karnego, rozdział 155 Zbioru Praw Cypru, stanowi, że

jeżeli zeznania są składane w języku niezrozumiałym dla oskarżonego, który jest obecny na rozprawie, takiemu oskarżonemu należy zapewnić możliwość skorzystania z usług tłumacza ustnego, który przetłumaczy treść takich zeznań składanych na rozprawie na język zrozumiały dla oskarżonego.

Przyjmuje się, że w przypadku gdy oskarżony korzysta z usług adwokata występującego w charakterze jego obrońcy, adwokat ten może wskazać, że takie tłumaczenie ustne nie jest konieczne.

2. W przypadku przedłożenia dokumentów w charakterze dowodów formalnych do sądu należy ustalenie, jaka część ich treści wymaga przetłumaczenia ustnego.

(iii) Czy mam prawo do adwokata?

Zgodnie z art. 12 konstytucji Cypru:

Każdy oskarżony o popełnienie przestępstwa ma co najmniej prawo do:

c) bronięcia się osobiście lub przez ustanowionego przez siebie obrońcę albo jeśli nie posiada wystarczających środków na pokrycie kosztów obrony, do bezpłatnego korzystania z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, jeśli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Art. 30 ust. 3 konstytucji stanowi również, że:

Każdy ma prawo:

d) mieć wybranego przez siebie obrońcę i korzystać z bezpłatnej pomocy prawnej, gdy wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości i przewiduje prawo.

Ponadto zgodnie z ustawą o pomocy prawnej, tj. ustawą nr 165(I)/2002, oskarżonemu, który spełnia warunki określone w tej ustawie, przysługuje prawo do bycia reprezentowanym w toku rozprawy przez wybranego przez siebie adwokata i do korzystania z nieodpłatnej pomocy prawnej.

(iv) Jakie inne prawa procesowe powinienem/powinnam znać? (np. stawienie się podejrzanych przed sądem)

Obowiązek stawienia się oskarżonego przed sądem

Jeżeli w toku postępowania uproszczonego oskarżony nie stawia się przed sądem w wyznaczonym terminie i zostanie przedstawiony dowód potwierdzający skuteczne doręczenie mu wezwania do stawienia się przed sądem, sąd może przeprowadzić rozprawę i wydać wyrok zaoczny lub – jeżeli uzna to za stosowne – odroczyć rozprawę i wydać nakaz tymczasowego aresztowania oskarżonego.

Przyjmuje się, że sekretarz (*Πρωτοκολλητής*) wyznaczony przez sędziego lub – w przypadku określonych kategorii przestępstw – przez prezesa sądu rejonowego (*Επαρχιακού Δικαστηρίου*) na mocy postanowienia ogólnego może zawrzeć w wezwaniu specjalną klauzulę zwalniającą oskarżonego z obowiązku osobistego stawiennictwa przed sądem oraz

a) zezwolić oskarżonemu na stawienie się i udzielenie odpowiedzi na zarzuty w obecności obrońcy, w którym to przypadku oskarżony może stawić się i udzielić odpowiedzi w opisany poniżej sposób;

b) umożliwić oskarżonemu, który zamierza przyznać się do winy, przesłanie do sądu należycie poświadczonego oświadczenia o przyznaniu się do winy opatrzonego pieczęcią sekretarza, sierżanta (Λοχία), funkcjonariusza policji lub starszego rangą funkcjonariusza policji zgodnie z ustawą o policji, pieczęcią urzędnika poświadczającego zgodnie z ustawą o urzędnikach poświadczających lub pieczęcią adwokata zgodnie z ustawą o adwokaturze, który korzysta w tym celu z osobistej pieczęci zawierającej jego pełne imię i nazwisko oraz adres, lub pieczęcią lidera społeczności (κοινοτάρχη) wraz z wezwaniem do stawienia się przed sądem, którego dotyczy oświadczenie – w takim przypadku złożone oświadczenie uznaje się za przyznanie do winy do celów toczącego się postępowania.

Przyjmuje się, że w przypadku gdy oskarżonemu postanowiono zarzuty wyłącznie w charakterze członka kadry kierowniczej lub sekretarza spółki i nie zarzuca mu się popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa osobiście, nie ma on obowiązku osobistego stawiennictwa przed sądem ani w celu udzielenia odpowiedzi na zarzuty, ani na żadnym innym etapie postępowania, z wyjątkiem rozprawy, ale ma prawo być reprezentowany przez adwokata.

Udzielenie odpowiedzi na zarzuty

Jeżeli oskarżony został wezwany do udzielenia odpowiedzi na zarzuty, może przyznać się do winy lub odmówić przyznania się do winy albo wnieść odpowiedź na zarzuty, a udzielona przez niego odpowiedź zostanie zaprotokołowana przez sąd.

Odpowiedź na zarzuty powinna obejmować następujące stwierdzenia:

- a) że sąd, który wezwał oskarżonego do udzielenia odpowiedzi na zarzuty, nie jest właściwy i że inny sąd jest właściwy w odniesieniu do osoby oskarżonego lub zarzucanego mu przestępstwa. Jeżeli sąd uzna ten zarzut, przekaże sprawę sądowi Republiki Cypryjskiej, który jest właściwy w odniesieniu do osoby oskarżonego lub danego przestępstwa;
- b) że został on uprzednio skazany lub niewinny, w zależności od przypadku, na podstawie tych samych faktów za to samo przestępstwo;
- c) że został ułaskawiony w związku z zarzucanym mu przestępstwem.

Jeżeli sąd uzna, że fakty podnoszone przez pozwanego nie potwierdzają zarzutu lub że zarzut jest w istocie nieprawdziwy, oskarżony jest zobowiązany do udzielenia odpowiedzi na zarzuty.

Jeżeli oskarżony przyzna się do winy, a sąd dysponuje wystarczającymi dowodami potwierdzającymi, że oskarżony zrozumiał charakter swojej odpowiedzi, sąd może kontynuować postępowanie tak, jakby oskarżony został skazany orzeczeniem sądu.

Jeżeli oskarżony nie przyznaje się do winy, sąd przystępuje do rozpoznania sprawy. Jeżeli oskarżony odmawia udzielenia odpowiedzi na zarzuty lub nie udziela jej niezwłocznie bądź nie jest w stanie udzielić odpowiedzi z powodu niepełnosprawności fizycznej, sąd kontynuuje postępowanie tak, jakby oskarżony nie przyznał się do winy.

D) Kary, które sąd może orzec

Sądy rejonowe rozpoznają sprawy dotyczące przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 5 lub grzywną w maksymalnej kwocie wynoszącej 85 000 euro.

Sądy *assize* rozpoznają sprawy dotyczące przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności na okres dłuższy niż 5 lat.

■ Ostatnia aktualizacja: 02/03/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.